

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: VISEN OM HIMPERIGIMPE

Citation: Claussen, Sophus: "VISEN OM HIMPERIGIMPE", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 3: Djævlerier*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 99. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen05val-shoot-workid64053/facsimile.pdf> (tilgået 15. april 2021)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 3: Djævlerier

VISEN OM HIMPERIGIMPE

Der var en Prins. Og der var en Gang
en Vise om Himperigimpe,
om en gammel Himpe, en gammel Gimpe,
en ældgammel Himperigimpe.
Men Ordet har ingen Klang,
og Visen er temmelig lang.

De ypperste Aander i Landet
skulde lære vor Prins et og andet,
som Kongesønner maa lære.
Snart kunde han skelne med Ære
i Rektanlet Hypotenus'en
og en Hest fra en Hestepære.
Han fægted, han pløjede Jus'en
og maatte hos Hofpræsten dyrke
sin sædelige Styrke . . .

Men Kongens Løjtnanter havde Forlov
at lære ham det, der er Sjøv.
Og de lærte Prinsen en Vise,
hvis Omkvæd gjorde ham flov,
ja bragte ham rent til Forstening.
Han vidste jo ikke, at som der er Savn,
for hvilke man hverken har Ord eller Navn,
er der, omvendt, Ord uden Mening.
Han troede, de ansaa ham selv for en *Himpe*,
for en *Gimpe*,
for en *Himperigimpe*.

Det gik jo dog ikke, at Prinsen var dum.
Saa tog en Dame ved Dronningens Hof
sig for at lære ham alt i en Sum
– at tænde et Lys, i hvis Brydning
det hele fik en Betydning.

Hun lærte ham Kyssenes Smærte
og Favntagets Balsam. Til sidst
(hun var et poetisk Hjærte)
skrev hun med Lune og List:

„Min Prins er hvid og er rød,
hans Aande er fin som Lavendler,
men Prinsen er nu til sin Død
fanget i Hofdamens Bændler.“

Men Vers gjorde Prinsen koldblodig,
fordi hun jo ikke en Gang
havde tydet den tvivlsomme Sang.

„Jeg lader dit Mundelæ'r rimpe,
jeg lader dit Mundelæ'r sy
og kysser i Morgen en ny,
du gamle Himpe, du gamle Gimpe,
du ældgamle Himperigimpe.“

Hun svared ham uden en Klage:
„Min Prins vil komme tilbage
til den gamle Himperigimpe.“

Det hænder saa tit, at en Glose,
som egenlig mangled Forklaring,
blir stærk som en Aabenbaring.
Da Livsproblemet er rasende tungt,
det gælder at finde et Udgangspunkt.

Den klogeste tør ej bevise,
at 2 Gange 3 giver 6,
og møder, hvorhen han sig vender,
det Ukendte, som kaldes X
– da hjælper en rask lille Vise,
som gør det til noget, man kender.

Og da vor Prins havde lært den en Gang,
saa var nu den eneste Vise, han sang:
„en gammel Himpe, en gammel Gimpe,
en ældgammel Himperigimpe.“
Og vilde man komme og lære ham nyt,
saa sang han og indlod sig ej paa Dispyt.
Nu sagde han Gimpe om Jus'en
og Himpe om Hypotenus'en.

Og Prinsen drog med Marinen paa Tog,
de sydlandske Skønheder gjorde ham glad.
Og Taler ham hilste paa fremmede Sprog
med Tidsrummets fineste Videnskab i
og Vers med al Nutidens ny Poesi.
Han takked for Blomster, han takked for Mad.
Men aldrig var han saa sejrrig og stor,
som naar han forklared de Gutter om Bord –

„Det var jo bare en Himpe,
saadan en Gimpe,
en ældgammel Himperigimpe.“

Og hvor han end var, i den stolteste Stad,
med Længsel i Sejlet tilbage han foer
til det ældgamle Hus, hvor en Hofdame sad,
der godt kunde været hans Moer.
Hvad sang han for Viser? Han kvad:
„En gammel Himpe, en gammel Gimpe“ etc.
et cetera!

Man saa med Bekymring, han arted sig vildt,
og alt, hvad man kostede paa ham, var spildt.
Han lærte den Sang til sin Broder,
til sin Søster, sin høje Moder.
Ja gift med en dejlig og sprænglærd Prinsesse
han ventede knapt, til et Aar var ude,
saa kom han til Hofdamens Hovedpude
og sagde, at Hustruens Lærdom jo blot
var det Himperigimpe, han kendte saa godt.

Og da han blev gammel, slog Vildskaben ud.
Han trodsed som Konge mod Grundlovens Bud.
Han spurgte sin Ven, sin Minister,
som stod ved Statens Kor,
hvad Grundloven var? – „Åk, Sire,
det er et usømmeligt Ord!“

Da lo Majestæten: – „En Himpe!
saa er det en gammel Gimpe,
en ældgammel Himperigimpe!“

*

Hurra for Himpe og Gimpe,
Hurra for Himperigimpe!
Vi bryder os ikke Spor
om anden Visdom paa Jord.
Man lærte os alle saa meget,
vi senere smed over Bord,
og mange synes, at Livet
er halvt et usømmeligt Ord.
Nu lad os da synge i Kor;
thi denne Prins, det er du, det er jeg,
som følger, trods bedre Belæring,
dæmonisk vor skæve Vej.

Da Kongen laa paa sit sidste,
og Præsterne bad og besvor,
han røbed forbavset sin tilvante
Mening om Himmel og Jord:
„Det hele er bare en Himpe,
det hele er vel en Gimpe,
en ældgammel Himperigimpe . . .“